

Frank Benjamin-serien

Fra religiøse lenker i Barkaleitet til Maksima

Et selvbiografisk filosofisk manifest i fem deler inspirert av Damien Thorn-karakteren (Antikrist) fra *Omen-serien* – skapt av manusforfatter David Seltzer og filmregissør Richard Donner.

Forfatter: Frank Benjamin Horn Hartvedt

Publisert første gang: Mars 2025 på frankbenjaminhartvedt.no

Sønn av pastoren Frank August og engelen Eva Louise. Mannen bak et rumpeimperium og et fotballimperium. Nå muligens Antikrist.

Antikrist vil ha en «ringe og beskjeden begynnelse», sier tidligere pastor Per Braaten, en mann godt bevandret i Bibelen, i en bibeltime han holdt fra prekestolen for sin menighet i Vest-Norge i 2004. Jeg befinner meg nå i en situasjon der jeg for alvor begynner å lure på om jeg virkelig er Antikrist.

«Allerede i Det gamle testamentet finnes tanken om at endetidens motstand mot Messias vil konsentrere seg i én person», står det å lese i Store Norske Leksikon. «Antikrist sies å utgå fra Satan, men uten å være identisk med denne.»

Min tidligere kollega i IFS, Erik Alfred Tesaker, fablet en stund, i fullt alvor, om at jeg kanskje var Antikrist. La meg si noen få ord om herr Tesaker. Han var leder for Kristiansand-avdelingen i IFS i flere år. På den tiden lærte jeg ham å kjenne. Jeg raljerer litt over ham, men det skal også sies at han kan mer enn gangetabellen. TV-programmet *Oppfinneren* på NRK, som han initierte og hadde hovedrollen i, slo godt an. Mannen som vil tilbake til det enkle liv med hammer, sag og planker, er definitivt ikke tapt bak en vogn. I dag har jeg ikke noen kontakt med ham. Jeg tror vi kan trygt si at vi to ser veldig forskjellig på livet på en del områder i dag, uten at det er interessant å utdype.

Ok, er dere klare? Jeg skal nå legge frem en del punkter som kan indikere at jeg er selveste Antikrist, og deretter tilbakebevise, etter beste evne, at jeg er ham. For det må jeg jo gjøre. Jeg kan ikke ha på meg at jeg er et vesen som i historiens løp er fremstilt som en «Bond villain» over alle «Bond villains». En Keyser Söze og Tyler Durden 2.0.

Antikrist vil altså ha en «ringe og beskjeden begynnelse». Så langt ser det ikke så bra ut. Per Braaten forteller videre at Antikrist vil være «rikt utrustet», han vil være «et demonisk universalgeni» – et «mangesidig geni», og han vil være «lynende intelligent». I boken *Oppfinneren – boka om Erik Alfred* fra 2020, går herr Tesaker så langt som å kalle meg «ekstremt intelligent». Ikke bare lynende intelligent altså, ekstremt intelligent. Ordet «ekstremt»? Det er «upper echelon» det.

Antikrist vil være en «ytterliggående, fanatisk opprører i forhold til Kristus», ifølge Per Braaten. Erik Tesaker karakteriserer meg som «fullstendig grenseløs». Han så på meg som «utrolig radikal og modig». Jeg var «en fri sjel med et godt intellekt, som gikk fullstendig sine egne veier».

Braaten opplyser også om at Antikrist vil snakke i «store ord», han vil være en «oratorisk begavelse», «en språkkunstner» og han «vil blende en hel verden» «med sin geniale veltalenhet». I boken *Gjenfortrylle verden* fra 2022, omtaler Tesaker meg som intet mindre enn en «talekunstner av Guds nåde». Jeg kunne «sette på plass hvem det skulle være med lynkjappe resonnementer», forteller han. Braaten gjør det klart at Antikrist «vil være i stand til å tale med stor autoritet». Den egenskapen har jeg visst også, skal vi tro Erik Tesaker. Han forteller at jeg har «en autoritet basert på egne, frie tanker».

Antikrist vil ha en «skarp iakttagelsesevne, innsikt (og) klarsyn», ifølge bibelkunnige Per Braaten. Han har «stor kunnskap». Erik Tesaker konstaterer at jeg har et «skarpt blikk» og at jeg har lært ham mye om livet.

«Jeg lærte mye spennende av Frank, men lærte nok først og fremst at verden kan faktisk være annerledes», forteller Erik Tesaker i en podkast i 2024. «Jeg hadde vært en helt annen person i dag om det ikke hadde vært for Frank og de årene vi hadde i IFS», slår han fast.

«På mange måter var det han som fikk plukket av meg de religiøse grubleriene jeg satt fast i, og som gjorde at jeg våget å stille spørsmål ved etablerte sannheter», forteller Tesaker i boken *Oppfinneren – boka om Erik Alfred*.

I podkasten forteller han at det var «ubegripelig inspirerende» å oppleve meg, og at jeg «var en vanvittig viktig kraft for (ham) i tidlige år». Det var til og med «en skjellsettende opplevelse å møte (meg)». Å oppleve meg «fascinerte ham voldsomt».

Dette tar helt av. Men det er mer på vei.

Per Braaten forteller at Antikrist vil være «et sant menneske», altså et menneske av kjøtt og blod som Jesus Kristus. Han vil «fremstå meget kultivert, sjarmerende, mild og vennlig».

Erik Tesaker forteller at han er «evig takknemlig for den jobben (jeg) gjorde» med ham for mange år siden. Han karakteriserer relasjonen vi hadde den gangen som «et fantastisk fint vennskap». Om jeg er sjarmerende som Antikrist? Jeg tror vi trygt kan anta det når Tesaker oppgir at jeg har «kraftfull karisma».

Den tidligere pastoren Per Braaten er ikke veldig begeistret for Antikrist. Spesielt ikke siden Antikrist vil være en «falsk Messias».

– Han er ikke bare en motstander av Herren Jesus, han er en falsk Kristus, en annen Jesus enn den vi møter i Det nye testamentet, og han vil formidle en annen ånd enn den hellige ånd, forklarer Braaten og legger til: – Han vil forkynne et evangelium som vil være et helt annerledes evangelium enn det glade budskap.

Enda bra at jeg ikke går rundt og kaller meg «The Real Jesus», eller kaller hjemstedene mine for Nasaret og Betlehem.

Vel, med en viss religionsvitenskapelig bakgrunn må jeg rett og slett bare vedgå at jeg har litt peiling på temaer knyttet til det okkulte.

Antikrist vil være en «ytterliggående, fanatisk opprører i forhold til Kristus», ifølge Per Braaten. Erik Tesaker karakteriserer meg som «fullstendig grenseløs». Han så på meg som «utrolig radikal og modig». Jeg var «en fri sjel med et godt intellekt, som gikk fullstendig sine egne veier».

Antikrist vil operere «med en gåtefull forførende makt». Han vil være en «mystisk lederskikkelse» som vil «langt overgå tidligere ledere som vi kjenner fra historien», ifølge Braaten. Han vil være en «intrigemaker som er falsk i hele sitt vesen», og «fordi han er klok, skal hans svikefulle ferd lykkes for ham».

Enda bra at jeg ikke har forført en del mennesker og institusjoner opp igjennom årene.

Ellers vil Antikrist være «kyndig i onde råd» – og «det har med okkultisme å gjøre». Ifølge Braaten kan Antikrist mye om «skjult kunnskap» og har ikke bare stor kunnskap om det materielle.

Vel, med en viss religionsvitenskapelig bakgrunn må jeg rett og slett bare vedgå at jeg har litt peiling på temaer knyttet til det okkulte.

Til slutt forteller Braaten at Antikrist vil være «en fremragende politisk begavelse».

– Når Antikrist står frem råder det mer eller mindre kaos i verden. Folk vil rope på den sterke mann som kan skape orden og som vil skape fred. Med sin geniale politiske teft og utrustning vil han være i stand til å forene stridende parter. Han vil beherske diplomatiets vanskelige kunst og han vil oppleve en eventyrlig suksess. Antikrist går nesten suverent sin vei til maktens tinder i denne verden. Han er Djevelens mesterprodukt, en økonomisk tryllekunstner og en genial militær strateg som stiller Aleksander den store (med flere) i skyggen, sier Per Braaten og legger til: – Han vil være et religiøst geni.

Dette var spenstige greier. Skulle jeg levd opp til det der, måtte jeg virkelig ha lagt meg i selen. Erik Tesakers ord om at jeg var «en brennende sjel» som var «utrolig god til å være konkret i å stille spørsmål som gravde dypt inn i hva man egentlig holdt på med og ville», ville jeg nok da ha tenkt var greie å ha med seg.

Nå er det egentlig tid for å tilbakevise at jeg er mannen som utgår fra Satan. Men jeg kommer ikke på noe.

Jeg benekter imidlertid på det sterkeste at jeg er Antikrist.

Men det er vel akkurat det Antikrist ville gjort, for som vi husker; «the greatest trick the Devil ever pulled was convincing the world he didn't exist».

Så hva kan jeg si.

The Real Jesus

I en periode av mitt liv, i studietilværelsen etter fotballtiden, kalte jeg meg selv innimellom muntert for «The Real Jesus» i diverse sammenhenger. Som tidligere sønn av en pastor og tidligere pinsevenn har jeg temmelig god oversikt over Jesus fra Nasaret sin karakter – slik den er beskrevet i Bibelen. Det er flere ting han prekte som jeg ikke er enig i. Likevel kan jeg se at det var mye godhet i ham. Først og fremst vet vi alle at han var en fredens mann. Som libertarianer hyller jeg det naturligvis. Han hjalp også de svake, de syke, de ulykksalige, de forhatte. Som menneske hyller jeg det. Det er ingen tvil om at Jesus viste omsorg for sine medmennesker. Et stykke på vei riktignok.

Men Jesus sier nei. Han sier at det går ikke. Er det omsorg? Er det godhet?

For Jesus hadde et problem. Han var bundet av Ordet. Av sine egne ord. Det gjorde at han ikke kunne vise full omsorg.

I menneskehetens historie er det mange som har definert kroppslig intimitet mellom mennesker, seksuell begeistring mellom mennesker, forelskelse og kjærlighet mellom mennesker, som det ypperste et menneske kan oppleve i denne eksistensen. Den maksimale trivsel. Alle disse tingene kan man oppleve i et monogamt forhold. Og det visste Jesus Kristus. Og han syntes det var godt. Kroppslig og seksuell intimitet mellom mennesker utenom et monogamt forhold, syntes han ikke var godt. Han kalte det synd. Men han hadde omsorg for dem som syndet, står det skrevet i Bibelen. Han tilbragte til og med tid med dem. Men hvor omsorgsfull var han egentlig? Han kunne holde en arm rundt skuldrene deres, men ikke uten å fortelle dem at de måtte gå bort og ikke synde mer. For hvis de syndet mer ville han og hans far straffe dem. Hardt.

Jesus fra Nasaret stilte seg i veien for noen mennesker i denne tilværelsen i deres ønske om å oppleve det ypperste – den maksimale trivsel. Det er ikke omsorgsfullt. Det er ikke godhet.

Noen mennesker synes det er vanskelig å oppnå et monogamt forhold til et annet menneske. Det kan være fordi de har en fysikk som ikke virker tiltalende for andre mennesker, en fysikk som til og med kan frastøte andre mennesker. Dette gjør dem sky. Men fremdeles ønsker de å oppleve det

ypperste. Det er ikke vanskelig å forstå. Det applauderer jeg. Kanskje de forsøker å skape et monogamt forhold – kanskje om igjen og om igjen og om igjen. Helhjertet og modig. Uten å lykkes. Til slutt spør de et menneske – et varmt, godt og snilt menneske – om de kan få være intim med dette mennesket, ligge inntil dets kropp og kjenne dets kroppsvarme, kanskje til og med oppleve seksuell nærhet til dette mennesket. Mot et vederlag. Dette mennesket gir et helhjertet ja, av egen fri vilje. Men Jesus sier nei. Han sier at det går ikke. Er det omsorg? Er det godhet?

Noen mennesker synes det er enkelt å oppnå et monogamt forhold til et annet menneske. De kan ha en fysikk som virker tiltalende for andre mennesker og de kan ha en god evne til å kommunisere med mennesker. Noen av disse menneskene ønsker å oppleve det ypperste med mange mennesker, gjerne i ulike typer forhold, parallelt med hverandre. De ønsker å leve livet til det fulle – både gratis og ikke-gratis. De ønsker maksimal trivsel til enhver tid. Men Jesus sier nei. Han sier at det går ikke. Er det godhet?

Eller er det ondskap? Er det ondskap å stå i veien for det ypperste et menneske kan oppleve?

Frank Benjamin I: Barkaleitet

Who is the liar but he who denies that Jesus is the Christ? This is the antichrist, he who denies the Father and the Son (1 John 2:22).

Syltet i troen

Jeg ble født 14. oktober 1977 i Bergen. Frem til jeg var rundt 15 år gammel bodde jeg med min familie i Barkaleitet 13 på Rolland i drabantbyen Åsane. Deretter flyttet jeg med min familie til Rollandslia 100, et par steinkast fra Barkaleitet 13. Jeg bodde der i rundt fire år, før jeg flyttet for meg selv.

Fra jeg var et spedbarn ble jeg syltet i den kristne tro. Jeg vokste opp i en pinsevenn-familie, med en far og mor som var – i all sin tankevirksomhet og praktiske virke – helt og holdent dedikerte til sin tro på Herren Jesus og hans far i himmelen. Min far Frank August var aktiv i ulike lokale menigheter i Bergen frem til rundt 1987/1988. Da stiftet han sin egen menighet; Menigheten Milde Due. Navnet til denne menigheten «fikk min mor av Gud», som det heter, mens hun tørket støv i Barkaleitet en helt vanlig hverdag. Menigheten, som hadde sin base i et større lokale i Åsane senter, fikk stadig flere medlemmer i årene etter oppstarten, og jeg vil stipulere at tallet på medlemmer lå på mellom 50 og 100 stykker – eller sjeler – til enhver tid. Menigheten Milde Due ble svært sentral i min oppvekst frem til et par år ut på 1990-tallet.

Det er utallige ting og hendelser som er med å gi et totalbilde av syltingen av Frank Benjamin i Barkaleitet. Jeg vil nå trekke frem noe av dette.

«Brita Gloppen» høres kanskje ut for deg som et regulært kvinnenavn. For meg ble det i tillegg et monument i oppveksten. Mens andre foreldre snakket om *Detektimen* på NRK og middagsmat, snakket mine foreldre om «Brita Gloppen». Ustanselig. Brita Gloppen var en eldre kvinne som var

blitt helbredet på et lokalt kristent møte for en lammelse i kroppen som gjorde at hun kunne parkere rullestolen sin en gang for alle. Det så vi alle, blant annet da hun var på besøk hos vår familie i Barkaleitet. Selve beviset på Guds eksistens – monumentet «Brita Gloppen» – ble behandlet som en erkeengel rundt middagsbordet, med bayonneskinke og bearnaisesaus; vi hadde rett og slett stjerner i blikket. Men Brita var naturligvis aldri lam, slik man normalt oppfatter det ordet. Det var snakk om noen diffuse ryggproblemer lærte jeg i eldre alder. Uansett, hvorvidt Gud kunne helbrede syke var ikke oppe til diskusjon i det hartvedtske hjem. Det var selvsagt at han kunne det. Rart var det at alle helbredelser som kom på løpende bånd alltid var «usynlige» og diffuse. Det var aldri en avkuttet arm som Gud plutselig gjorde hel igjen. Hvorfor leverte ikke Gud sånne helbredelser, når han helbredet over en lav sko i de andre tilfellene? Jeg tenkte nok ikke på dette den gangen, som en liten tass. For meg var det ingenting å diskutere; Gud helbredet i bøtter og spann, bare se på «Brita Gloppen».

Har du hørt ordet «salveduk»? Det ordet var like naturlig som lego og seljefløyter i min oppvekst. Hvis mennesker trengte ekstra oppmerksomhet eller renselse fra Gud – eller bistand i sin nød av ulikt slag – mottok de forbønn fra min mor og min far i form av et lite lommetørkle dynket i soyaolje. De fikk det i posten. Salveduker gikk ut fra Barkaleitet 13 i stor skala. Det er en bisarr praksis. Jeg elsket salvedukene.

Fra så langt tilbake som jeg kan huske har jeg minner om summingen fra baderommet i barndomshjemmet. Jeg våknet ofte av den summingen. Eller brummingen. Eller buldringen. Lydene kom fra min far. Han ba, grytidlig før han skulle på jobb, med ansiktet sitt boret inn i hendene sine. Han ba lenge. Det gav ham kraft foran en ny hverdag, sa han ofte. Han ba vanlige bønner, og han talte i tunger der inne på badet. Jeg likte de lydene. De føltes trygge. Min kraftfulle far – og Gud – passet på meg.

Det gjorde de ikke i drømmene mine. Eller marerittene. I det hartvedtske hjem var det ikke oppe til vurdering hvorvidt en grusom fortapelse – et glohett helvete – fantes. Forlot jeg troen mistet jeg ikke bare mamma og pappa. Jeg ville også bli brent levende. Jeg kan huske i dag at jeg så på min milde og varme mor med vonde tanker om å potensielt miste henne. Nei, tankene var ikke bare vonde, de var fortvilte av og til. I drømmene mine var jeg innimellom fritt vilt. Baklengsmaskering innen rock, og Aleister Crowleys ritualer og satanistiske påvirkning gjennom blant annet rockemusikk, hadde jeg fått innføring om på ungdomsskolen. Dette var bare noe av det som

dominerte de verste drømmene mine. Jeg var livredd for det onde, for djevelen. For det var han som kunne ta meg vekk fra mamma og pappa. Noen ganger gikk jeg hulkende inn på soverommet til min mor og min far midt på natten, og fikk ligge mellom dem, livredd. Dere får bare tro på meg når jeg sier det var fortvilende å frykte torturisten og bøddelen Satan – gang etter gang. Jeg husker følelsene godt den dag i dag. Det var mine foreldre, som jeg var inderlig glad i, som hadde påført meg disse grusomme sinnsstemningene. Det var de som messet om dyret og ildsjør.

I årevis var en viktig del av syltingen av Frank Benjamin bibelstudier. Jeg fikk det som min far kalte en leseplan. Jeg skulle lese ett kapittel fra Bibelen hver dag, mellom alle eventyrreisene med Hardy-guttene fra Bayport. Jeg gikk motivert til verks. Jeg leste nøye. Jeg ville bli kunnskapsrik rundt ham som var så uendelig mye større enn meg. Jeg leste nok gjennom hele Bibelen den gangen, samt Det nye testamentet et par ganger. Favorittskriftstedet var Salme 91:11. «Frank Benjamin sitt favorittskriftsted er Salme 91:11!». «Frank Benjamin sitt favorittskriftsted er Salme 91:11!». Det var gull og kult at alle snakket om min teologiske smak. Jeg elsket det. Min mor elsket det også. Jeg var hennes skriftlærde lille stolthet.

Da jeg var omkring 13 år ble jeg voksendøpt i Maran Ata i Bergen – av min far. Jeg måtte selv ta et klart standpunkt rundt hvorvidt jeg virkelig ville gjøre dette. Posisjonen min var av det selvsagte slaget. Og det var definitivt ikke bare frykt for helvete som gjorde meg våt fra topp til tå, jeg var en motivert kristen liten tass som ville leve for Jesus.

En av grunnene til det var mine foreldres atferd. Min mor var mild og saktmodig, trygg og omsorgsfull, og så til de grader hengitt til Jesus. Ingen av oss visste at han fantes, men hun ville hoppet fra en bro hvis hun «hadde fått i ånden» at det var det hun skulle gjøre. Det var barnlig tro på speed. Min far var svært inspirerende å iaktta. Den mannen var oppslukt av troen. Han skrev taler, han skrev innlegg i lokale aviser, han ledet radioprogrammer på en nærradiostasjon (hvor jeg en og annen gang sang en låt faktisk), han ledet lokale TV-sendinger – og min mor tok del i alt. Min far var ikke en majestet på rettskrivning, men det var min mor. Alt min far skrev gikk gjennom Eva Louises briljante sensur – på skrivemaskinen. De var et radarpar. De elsket hverandre. Det har selvsagt vært inspirerende å se dem samarbeide.

Og tro meg; å se min far tale fra talerstolen i Menigheten Milde Due var like overveldende hver gang. Min far talte ikke, den kraftige høvdingen gråt nærmest mens han helhjertet og høylytt

slynget ut bibelske poenger og oppbyggende anekdoter. At jeg var stolt av min far er ikke noe å diskutere. Han var «larger than life» for lille Frank Benjamin.

Jeg vil anta at naboene våre i Barkaleitet 13 visste når familien Hartvedt hadde invitert til bønnekvelder. På de kveldene kom det gjerne en håndfull medlemmer fra menigheten, gjerne de som stod mine foreldre nærmest, og lydnivået var høyt. Det samme var latteren og entusiasmen. Det var ofte en voldsom glede og begeistring i mitt barndomshjem på disse kveldene.

Det var nok en rekke ting som skjedde i Barkaleitet-perioden som mange mennesker uten videre vil betegne som bisarre. Hvis du har litt bibelkunnskap så har du kanskje hørt om Josva og Jeriko-murene i Det gamle testamentet. Josva og hans israelske menn gikk rundt byen Jeriko sine murer syv ganger, med det resultat at murene falt og Josva og hans menn kunne erobre Jeriko. Det hadde vært Guds strategi. Min far og noen av medlemmene i Menigheten Milde Due hadde ettertrykkelig fått med seg den historien. For da de i beit etter et nytt lokale for menigheten kom over Teigland Bilforretning sitt bygg i Åsane, var det ingenting å snakke om. Sammen gikk de syv ganger rundt bilforretningsbygget, og vi skjønner alle hva ambisjonene deres var. De ønsket ikke at bygget skulle rase. De ville bare ha bygget. Josva-metoden skulle føre til at Gud ville ordne det slik at bygget på en eller annen måte skulle tilfalle dem. Det gikk rett vest. Som forventet får en vel si.

I Barkaleitet 13 var det kun Guds rike som var interessant. Ikke kongeriket Norge. Samfunnskunnskap var ikke på agendaen i min heim. Derfor ble jeg aldri interessert i politisk filosofi og filosofi – politikk. Alt det jordiske var forgjengelig, det var det himmelske Jerusalem jeg burde tilegne meg kunnskap om. Min far sang ofte sangen «Han tek ikkje glansen av livet». Men var det ikke nettopp det Gud gjorde da? Gud og Frank August og Eva Louise.

Jeg kan ikke minnes at det var noen personer i min oppvekst som var en betydelig motvekt til mine foreldres indoktrinering. Bortsett fra en lokal radioprater kanskje, en «kollega» av min far. Han husker jeg fascinerte meg litt. Han var verdslig som få, og var frittalende som få. Senere skulle jeg lære en del av hans uortodokse og hardtslående radioprogrammer.

Ante alltid at noe var galt

Ja, jeg var syltet i troen. Som bare det. Det var en god og trygg oppvekst. Det var en inspirerende oppvekst. Det var en oppvekst med hendelser og situasjoner som virker absurde for mennesker som ikke er religiøse, ja selv for mennesker som *er* religiøse. Og det var frykt for helvete. Og å miste min mor, spesielt.

Jeg var syltet i troen, og jeg likte mye av det som skjedde, men hele tiden ante jeg at noe var galt. Det begynte nok med rumpeimperiet mitt i seksårsalderen. Jeg husker godt at jeg – etter at jeg hadde vært på tokt med en venninne eller en kamerat i skogene i Barkaleitet tidligere på dagen – oppdaget konglebiter og lyngrester i underbuksen min før jeg skulle legge meg. Da grep angsten meg. Dette måtte ikke mamma oppdage. For det var jo synd det jeg bedrev. Det visste jeg godt allerede da. Jeg tror jeg ble flink til å skjule konglebitene. Sikkert en mester. Men hvorfor var noe så spennende og gøy som et rumpeimperium noe galt?

Husker du TV-seriene *Vill, Villere, Villaveien* og *Derrick* på NRK? Jeg fikk se disse seriene, helt til jeg plutselig ikke fikk det lenger. Og det var ikke fordi seriene ble dårligere. Nei, det var fordi noe så skrekkelig som naken hud dukket opp på skjermen. I *Derrick* ble hovedpersonens makker sin bakende eksponert i all sin prakt i en scene. Da rablet det for min far. TVen ble slått av og jeg ble kommandert inn på gutterommet. I *Vill, Villere, Villaveien* mener jeg å huske at det plutselig oppstod utroskapsproblematikk, hvor menn og kvinner løp halvnakne fra leilighet til leilighet. På min fars vakt kunne de glemme å eksponere seg for Frank Benjamin. Et artig show var en saga blott. Hva gjør slike hendelser med dine tanker?

Og hva med dette: Jeg og min lillebror pleide å lekesloss av og til, hvilket jeg antar mange brødre gjør i oppveksten. Jeg kan ikke fatte hvorfor, men en gang vi lekesloss var vi begge splitter nakne. Det kan ikke ha skjedd mer enn én gang. Men den ene hendelsen ble ulykksalig nok observert av min mor. I sjokk utbasunerte hun: «Dette er mørkets gjerninger!». Dette er mørkets gjerninger? Ja, det var det. Og vi fikk en leksjon om hva dette kunne føre til. Og hvor det kunne føre hen. Kan dere forstå at jeg ante at noe var grunnleggende galt?

I likhet med Damien Thorn hadde jeg en barnepasser som fikk en sentral rolle. Hun lot oss se ting på TV som var strengt forbudt i hverdagen. Jeg kommer aldri til å glemme spenningen hun gav meg. Den unge jenten åpnet sluser.

På barnediskotekene i gaten, litt før puberteten slo inn, vellet inntrykkene fra barnepasserens «kinokvelder» innover meg da jeg danset «Slow Dance» med noen av de søte pikene i gaten. Jeg elsket fotball over alt på jord. Men følelsene da jeg danset midt i Barkaleitet tett inntil en av pikene, var noe helt annet. Noe over. Og jeg visste jo at dette var følelser som var forbudte. Dette var følelser jeg kunne glede meg til å oppleve om 10 år kanskje, eller 15, eller 20 – når jeg var blitt gift.

Jeg var utsatt for en «*rebellion against nature*». Enkelt og greit.

Da puberteten kom kunne jeg selvsagt glemme å opprette et nytt rumpeimperium. Jeg måtte nøye meg med å smugtitte på den ekstremt opphissende musikkvideoen til Chris Isaaks «Wicked game». Jeg så den om igjen og om igjen – i skjul. Den og *Schulmädchen-Report* på Sat.1. Hvis det ble oppdaget, ville jeg vært ille ute. Men hvorfor var jeg ikke redd for helvete? Om ikke mamma eller pappa så virksomheten min, så gjorde jo Gud det. Han ser jo alt. Svar: Allerede da tok jeg mine sjanser. Naturen var allerede sterkere enn Gud, kan det se ut som.

Jeg var ikke sønn av en politisk ambassadør som Damien, men av en pastor – begge fedre med stor autoritet. Det vakreste og mest intense i livet – slik jeg erfarte det den gangen – ble nektet meg av den store autoriteten i livet mitt. Og Gud.

*What perverted imagination has fed man the lie that hell festers in the bowels of the earth? There is only one hell – the leaden monotony of human existence. There is only one heaven – the ecstasy of my father's kingdom. Nazarene charlatan, what can you offer humanity? Since the hour you vomited forth from the gaping wound of a woman, you've done nothing but drown man's soaring desires in a deluge of sanctimonious morality. You've inflamed the pubertal mind of youth with your repellent dogma of original sin. And now you're resolved on denying them ultimate joy beyond death by destroying me! But you will fail, Nazarene. As you have always failed. Damien Thorn
(The Final Conflict)*

To skjellsettende «syn»

Når jeg ser tilbake på tiden i Barkaleitet, og også tiden i Rollandslia, er det to «spirituelle» tilbakevendende opplevelser som står igjen som sentrale og skjellsettende i et Antikrist-perspektiv.

La meg gjengi det jeg opplevde gjentatte ganger i mine tanker – i mine dagfantasier – i bibelske vendinger.

«Da så jeg et klasserom med skønne og petite tuller. Jeg var forelsket i en av dem. Henne forgudet jeg. Men det var ikke henne jeg ville «gå inn til». Det var ikke henne jeg fantaserte om. Jeg drømte om alle de andre. Jeg erkjente det og jeg syntes det var underlig. Men jeg så det var godt. Og jeg tenkte på verdens mest vise mann. Kongen Salomo. Hvis han kunne, da ville jeg også. Jeg så meg selv avgjøre hvem jeg ville bli. Og jeg så det var godt.»

«Da så jeg en høyreist, kraftig sortkledd mann i horisonten, iført en lang frakk. Det var meg. Frank Benjamin. Langt der fremme i tid. Jeg så en utilnærmelig mann – mystisk, kraftfull, nesten guddommelig – og folk rundt ham så på ham med undring. Jeg så en mann som var alt det jeg ville bli. Jeg så en mann som var alt annet enn den Gud og min far og min mor ville jeg skulle bli. Denne mannen var ikke ydmyk. Jeg så en mektig mann som selv lagde reglene han fulgte.»

Man kunne nå se konturene av Antikrist Frank Benjamin.

Antikrist vil være en Messias, men en falsk sådan. Han vil være en slags Kristus, men en falsk Kristus – en annen Jesus enn den Jesus som vi møter i Det nye testamentet. Han vil forkynne et evangelium som vil være et helt annerledes evangelium enn det glade budskap. Pastor Per Braaten

Frank Benjamin II: Morvik

Who is the liar but he who denies that Jesus is the Christ? This is the antichrist, he who denies the Father and the Son (1 John 2:22).

Tiden før Morvik

Fra jeg var rundt 19 år til jeg var rundt 22, bodde jeg for meg selv blant annet i Storåsen i Åsane. Da jeg var rundt 22 flyttet jeg til Morvik, også det i Åsane. Der bodde jeg i om lag tre år.

Man kunne som vist tidligere se konturene av Antikrist Frank Benjamin. Det var nå en god stund siden jeg hadde levd i en syltet tilværelse.

I perioden før Morvik, bodde jeg blant annet i en hageleilighet som jeg leide av en eldre mann. Han bodde i overetasjen og var en venn av vår familie. Han hadde også vært å se i Menigheten Milde Due en del år tidligere. Han var en snill, grunnende og svært rolig mann. Men innimellom blottet han sin ekstreme trosmessige lidenskap. En gang jeg og han stod utenfor huset hans og pratet, begynte han plutselig å gråte. Nei, han jamret seg, hulket nesten. Og så så han ut i luften og nærmest ropte at han ønsket å gå opp på et berg og rope til folket at de måtte vende om. Hendelsen traff meg. Han var oppriktig i en slags emosjonell krise på vegne av menneskeheten. Jeg så en mann som tok troen sin på ytterste alvor. Ikke lenge etter døde han.

Jeg grunnet mye på tro og liv, naturligvis, men fokuset mitt i hverdagen var nok mer rettet mot det jordiske nå. Og så kom praten med en av mine fettere. Den lille praten ble viktig. Sentral muligens. For han gjorde meg virkelig var på mange av de absurde fortellingene i Bibelen. Det var han som radbrekket historien om den hårsåre skallede profeten Elisja som fikk Gud til å sende bjørner etter noen unger som hånet hans beskjedne hårvekst. Barna ble revet i filler. Det var min bibelkunnige fetter som syntes det var meget spesielt at Gud valgte å drukne en hel verden i stedet for å sende sin enbårne sønn på et tidligere tidspunkt enn han gjorde. Og det var min fetter som skoggerlo av sangen «Gud vil jeg skal være et solskinnsbarn». Han knakk av latter da han sang den mens vi pratet. «Et solskinnsbarn, et solskinnsbarn, Gud vil jeg skal være et solskinnsbarn.» «Frank, vi

måtte være solskinnsbarn fra vi var en neve stor. Vi måtte være så perfekte vi bare kunne for Jesus sin skyld.» Han lo og lo. Men tro meg, jeg visste at han også hadde grått. Og mer enn det. Min fetter var en skadet mann – for alle til å se – og en vesentlig grunn til det var hans opplevelser knyttet til kristen oppvekst, trosmessig aktivitet og teologisk hodebry.

Jeg vil ikke si at jeg følte meg nevneverdig skadet av den trosmessige syltingen i min oppvekst. Ja, det hadde vært noen vonde stunder og jeg hadde nok blitt frarøvet ekstaser, men som jeg har beskrevet var oppveksten trygg og faktisk på sin måte inspirerende.

En tid før jeg flyttet til Morvik fikk jeg en god forretningside. Tidligere hadde jeg finansiert førerkortet mitt ved å verve kjøreskoleelever til min koselige trafikkskolelærer, nå så jeg mitt snitt til å gjøre business av det. Jeg kontaktet et par trafikkskoler i Bergen og la frem ideen min om å bli deres vervekonsulent. Jeg tilbød meg å lage en presentasjon av deres bedrift som jeg ville legge frem for potensielle elever. De slo til og engasjerte meg, og jeg satte virksomheten i gang. Det ble noen gode slanter over noen måneder.

Denne konsulentjobben er sentral. Den er sentral i sammenheng med «synet» mitt om jentene i klasserommet, gjengitt i første del av Frank Benjamin-serien.

Konsulentengasjementet førte meg tilbake til videregående skole. Til en lang rekke gymnaser i Bergen. Det var hovedsalgsstedene mine. Lange salgssamtaler med unge mennesker i 17-18-årsalderen ble det mange av. Og noen av disse menneskene var skjønne unge kvinner – jenter som var forbuden frukt.

Samtalene ble ofte intense med disse jentene, selv om de i utgangspunktet bare handlet om mørkekjøring og crème de la crème av kjørelærere i Bergen med lang fartstid. Jeg brukte hele mitt arsenal i mine overbevisningsforsøk. Det er ingenting å diskutere; mange av disse samtalene oste av gjensidig flørting. Det var såkalt kjemi med mange av dem. Alle jentene var forskjellige – alle hadde sin ynde, sine «quirks», sine kjappe kommentarer. Og det ble salg i bølgevis. Men hvem brydde seg om tusenlapper når man var så yr etter disse samtalene at man måtte finne nærmeste dusjanlegg for å komme seg i vater. Ok, det var ikke så gale, men dette var nydelige opplevelser for meg, og ekstremt inspirerende. Jeg levde nå i tråd med «synet» mitt, det eneste som manglet var hud mot hud. Men det kunne jeg ikke ta initiativ til i kjølvannet av salgene. For fremdeles var jeg

ikke satt fri fra Ordet. Jeg skulle finne en jente å gifte meg med, sex før det var ikke aktuelt. Men i fantasiene mine hadde alle de nevnte jentene VIP-plass. De ble behandlet som prinsesser der, kveld etter kveld. De jentene satte i verk en sterk pasjon og trang etter å realisere «synet» mitt i første del av Frank Benjamin-serien. De og en jente jeg hadde likt lenge. Som besøkte meg i Storåsen en dag. Hun visste at jeg hadde min kristne tro, og hun ante nok at jeg likte mer enn håret hennes, likevel nærmet hun seg meg i sofaen mens vi pratet muntert sammen, og begynte å stryke meg på innsiden av lårene. Vi likte hverandre vi to, og hadde gjort det lenge. Hvordan tror dere det var å stå imot det forføringsforsøket når jeg oppå det hele var midt i herligheten på de videregående skolene?

Jeg ville nå treffe skjønnere jenter «on a grand scale» – for mer enn intense, inspirerende og erotisk opphissende samtaler.

Og så kom internett for fullt. Og denne gang var det ikke *Schulmädchen-Report* på skjermen, det kan jeg love dere. Og jeg trengte ikke å se i smug. Du trenger ikke være i tvil om at dette var en skjellsettende periode i mitt liv. Det hele foregikk i Santalgården i Bergen sentrum. Jeg begynte så smått å chatte med jenter på internett. Og jeg møtte et par av dem.

Så flyttet jeg til Morvik.

Arenaen for neste steg på veien mot å bli Antikrist

Hvorfor i himmelens navn skulle en gud – og nasareeren – som jeg ikke visste fantes, og som jeg så smått hadde begynt å betvile, stå i veien for et jordisk paradys? Jeg måtte avklare troen min nå. Naturen presset på for å sikre hegemoni. Morvik skulle bli arena for neste steg på veien mot å bli Antikrist.

I likhet med Damien Thorn gikk jeg til skriftene – i desperat jakt på å finne svar som kunne forsvare min tro på Gud (Damien gikk til Åpenbaringsboken i Bibelen for å bringe på det rene om han var Antikrist). For det var ikke aktuelt å bare vifte vekk en tro som hadde vært så sentral i livet mitt, som om det hele var en bagatell.

What perverted imagination has fed man the lie that hell festers in the bowels of the earth? There is only one hell – the leaden monotony of human existence. There is only one heaven – the ecstasy of my father’s kingdom. Nazarene charlatan, what can you offer humanity? Since the hour you vomited forth from the gaping wound of a woman, you’ve done nothing but drown man’s soaring desires in a deluge of sanctimonious morality. You’ve inflamed the pubertal mind of youth with your repellent dogma of original sin. And now you’re resolved on denying them ultimate joy beyond death by destroying me! But you will fail, Nazarene. As you have always failed. Damien Thorn (The Final Conflict)

Da jeg flyttet til Morvik var IFS allerede et år gammel, og mye av mitt fokus i årene jeg bodde der var rettet mot oppbyggingen og utbredelsen av konseptet og aktiviteten. Men innimellom det arbeidet skrev jeg mye om tro. Jeg skrev romanen *Way*. Jeg besøkte også utallige kristne møter i ulike menigheter, herunder blant andre Levende Ord på Bønes og Kristkirken på Minde, og lyttet til taler og vitnesbyrd. Jeg diskuterte også troen min med mange forskjellige mennesker, både bibelkennere, mindre bibelkunnige kristne, nidkjære trosklipper fra Jehovas Vitner, agnostikere og ateister. Det var en intens jakt på svar og konklusjoner.

Arbeidet med romanen *Way* er helt sentral. Hvordan kunne jeg tro på en Gud jeg ikke kunne intellektuelt forsvare? Hvis jeg mente at personlig ære var viktig for ens personlige styrke i livet, måtte jeg komme til bunns i om min Gud holdt vann. Det ble en teologisk avkledning til slutt, spør du meg. *Way* førte meg på avveier, ville Gud sagt. *Way* førte meg på rett vei, ville han andre sagt.

Way ble det avgjørende sverdstøtet mot Gud. Den og en telefonsamtale.

Han var på den tiden kjent som en av de virkelig store troskjempene i kristen-Norge. Han jeg ringte til. Det ble en lang og dypt skuffende samtale. Ikke det at han var lite villig til å svare på mine spørsmål, eller at han var lite hyggelig. Tvert i mot, han var engasjert. Men etter det jeg kan erindre klarte han ikke å gi et eneste godt svar på noe av det jeg stilte ham spørsmål om. Jeg hentet mange spørsmål fra *Way*, herunder undringer knyttet til absurde og uforståelige og ondskapsfylte hendelser i Bibelen, og logiske brister. La meg uttrykke det jeg opplevde i samtalen i bibelske vendinger.

«Da så jeg en vis og respektert mann som hadde levd et helt liv i tjeneste for sin Herre. Han hadde bedt for syke, han hadde talt med autoritet, han hadde skrevet vakkert om sin trofaste Gud, han hadde vært en trøst for så mange. Jeg så en mann som var en klippe blant Guds folk. Og jeg hørte ham til slutt si: «Jeg kan ikke gi deg fullgode svar på dine spørsmål, Frank. Noen ganger er det kanskje slik at man tror fordi det er det beste alternativet der ute.»»

Jeg var nærmest sjokkert av den konklusjonen. Det håper jeg dere kan forstå.

*«Gud må være nådig, hvis ikke er han urimelig. Og er han urimelig vil jeg, som alltid ellers i livet, ikke ha noe med ham å gjøre.» Med det mente jeg at Gud hadde gjort det vanskelig for oss å tro på ham, derfor måtte han være nådig og ikke dømme oss til fortapelse hvis vi valgte å ikke følge og underkaste oss hans bud og autoritet. Hvordan han hadde gjort det vanskelig å tro på ham? Han hadde ikke vist seg for meg eller talt til meg, han hadde foretatt grusomme handlinger mot mennesker beskrevet i Bibelen – for å utrydde synd – mens han senere til slutt ofret sin enbårne sønn for våre synder (hvorfor gjorde han ikke det med én gang?) – det var i det hele tatt mange ting i Bibelen som mildt sagt skurret. Han hadde angivelig skapt meg, med et intellekt og evne til å treffe rasjonelle valg i livet. Hvordan kunne han straffe meg hvis jeg brukte dette intellektet og avviste ham? Konklusjon: hvis han fantes og gjorde det, ville han vært urimelig. Og urimelige vesener vil du ikke være med. Derfor forlot jeg Gud med tanken om at han måtte være nådig mot meg hvis han fantes. Frank Benjamin Horn
Hartvedt (Maksima.no)*

Jeg var nå helt fri fra Guds lenker. Jeg kunne nå for fullt realisere «synet» mitt i første del av Frank Benjamin-serien.

Antikrist vil være en Messias, men en falsk sådan. Han vil være en slags Kristus, men en falsk Kristus – en annen Jesus enn den Jesus som vi møter i Det nye testamentet. Han vil forkynne et evangelium som vil være et helt annerledes evangelium enn det glade budskap. Pastor Per Braaten

Frank Benjamin III: Welhavens gate

Who is the liar but he who denies that Jesus is the Christ? This is the antichrist, he who denies the Father and the Son (1 John 2:22).

Fra jeg var rundt 25 år til jeg var nærmere 33, bodde jeg i Welhavens gate i Bergen.

I denne perioden levde jeg som en antikrist. Ikke som Antikrist, men som en av de mange antikristene. Bibelen peker jo på at det er mange av dem. Jeg avviste fullstendig at Jesus var Kristus, og jeg avviste Faren og Sønnen så det sang, akkurat slik det står skrevet om i Første Johannesbrev 2:22. Jeg kunne ikke følt meg stødigere intellektuelt vedrørende de konklusjonene. Jeg begynte også, kanskje ikke på samme nivå som den eldre Damien Thorn, å utvikle en viss forakt for at tenkende, skarpe mennesker kunne opprettholde troen sin hvis de hadde gjort noe i nærheten av det jaktarbeidet jeg hadde foretatt meg i forkant av min konklusjon om å forkaste min tro på den kristne gud.

De første årene: IFS-utbredelsen i fokus

Innflyttingen i Welhavens gate markerte starten på en lang rekke år som en tøylessløs «modern day Solomon». Sett bort fra rikdommen hans. Men jeg var rik på det viktigste i alle disse årene; tid (i begynnelsen var det den skandinaviske futsalbevegelsen IFS som sørget for det). Som Salomo hadde jeg mitt rike – mitt sportsrike – og jeg levde i tråd med det første «synet» i første del av Frank Benjamin-serien (helt til jeg til slutt ikke gjorde det lenger). At jeg en dag skulle realisere «synet» fortonet seg kanskje som en utopisk drøm den gangen i Barkaleitet og Rollandslia. Men nå gjorde jeg det. *Jeg rebelled against the rebellion against nature.*

De første årene i Welhavens gate var dominert av arbeidet med å utvikle og utbre IFS-konseptene. Som den eldre Damien Thorn ekspanderte jeg virksomheten min, om enn i noe mer beskjeden grad enn ham både territorielt og økonomisk. Jeg utbredte idrett i de skandinaviske landene, jeg var ikke primært en entreprenør, eller en businessmann. Med IFS sin gryende TV-satsing (og fokus på investorer) så vi etterhvert potensialet for å gjøre IFS til en økonomisk bastion i tillegg til det vi var: en bevegelse som samlet titusener av mennesker. Vi hadde samme mål som Damien altså.

Som fortalt i første del av Frank Benjamin-serien, sang min far ofte låten «Han tek ikkje glansen av livet». Jo, Gud gjorde nettopp det i oppveksten min. Men det hadde han ikke anledning til lenger. Nå var det fullt jordisk fokus, og livet glinset som bare det.

Hvorfor ønsket jeg å spre konseptet jeg hadde utviklet i Bergen til å begynne med? Hvorfor «erobre» by etter by, land etter land? Vel, jeg ville jo personlig tjene noen få ekstra slanter på å gjøre det. Men det var ikke hovedgrunnen til at jeg gjorde det. Jeg var en verdslig og jordisk mann drevet av ideer, idealer. IFS var ikke bare en arena for futsal eller innendørsfotball som sådan, det var en arena for crème de la crème av fotballspillerne rundt omkring; fotballkunstnerne. Og det var en arena for dem som ville være så frie som mulig når de konkurrerte på ulike nivåer; ikke bundet av langtidskontrakter, ikke avkrevd årskontingenter. Drivkraften min hadde forbindelse til personlige erfaringer innen fotball. Jeg hadde vært en fotballkunstner som ble kvistet.

Hvordan tror du det var å se tusenvis av glade menn og kvinner kose seg i idrettshallene måned etter måned på grunn av det jeg hadde skapt med hjelp av andre? Jeg elsket det jeg så. Jeg opplevde som så mange ganger før at jeg elsket å inspirere andre mennesker. Jeg ville se mitt skaperverk utvikle seg «on a grand scale», jeg ville se glade og inspirerte mennesker i by etter by.

Og: Da jeg sa til medier «bare vent, dette kommer til å bli større, vi har bare begynt» – da ville jeg vise at min vilje var av stål, og urokkelig. For for meg gav livet mening når jeg søkte «maximum happiness» – og byggingen av IFS var nettopp det for meg.

Jeg likte også tanken på at det var dyktige menn (og noen kvinner) på de ulike stedene vi opererte som jobbet nøyaktig og profesjonelt for det jeg hadde skapt og ville se blomstre. De var skapere av en arena for idrettsglede og overlegne verdier. Da vi hadde fellessamlinger med de regionsansvarlige på forskjellige plasser i Norge, var det en sann glede å trykke deres hender og takke dem for jobben de gjorde. Det var inspirerende. Et par av dem var meget talentfulle unge mennesker.

Former politiske ambisjoner

Så, rundt midten av 2000-tallet skjer det noe sentralt i et Antikrist-perspektiv. Jeg blir politisk var. Og meget engasjert. Hvilket øker i styrke de påfølgende årene.

Det var to konklusjoner jeg dro den gangen. For det første konstaterte jeg at det var et stadig økende politisk og kulturelt anslag mot naturen i det samfunnet jeg levde i. Ja, det var knyttet til sex. Jeg så også politikere bli hyllet som helter mer enn jeg hadde rukket å notere tidligere. Hvorfor var politikerne helter, og ikke de fremragende gründerne i ulike deler av næringslivet? Hva hadde statsministeren skapt, annet enn det han hadde satt i verk ved å bruke penger han hadde tatt fra skapende mennesker med egenartige initiativer, stor arbeidsinnsats og ukuelig vilje. Jeg likte ikke det jeg så. Jeg var lei av det.

What perverted imagination has fed man the lie that hell festers in the bowels of the earth? There is only one hell – the leaden monotony of human existence. There is only one heaven – the ecstasy of my father's kingdom. Nazarene charlatan, what can you offer humanity? Since the hour you vomited forth from the gaping wound of a woman, you've done nothing but drown man's soaring desires in a deluge of sanctimonious morality. You've inflamed the pubertal mind of youth with your repellent dogma of original sin. And now you're resolved on denying them ultimate joy beyond death by destroying me! But you will fail, Nazarene. As you have always failed. Damien Thorn (The Final Conflict)

Og da begynte jeg så smått å lese statsvitenskap privat. Bare litt. Og jeg så inspirerende politiske dokumentarer, jeg leste politiske biografier, og jeg så stimulerende politiske thrillere. Mannen jeg hadde sett i det andre «synet» gjengitt i den første delen av Frank Benjamin-serien begynte å vokse frem i meg, allerede da.

Og allerede da var tanken om en politisk utbredelse av mine verdier sådd; jeg ville fortelle alle at den ekte nestekjærlighet og empati er å slippe mennesker fri og la dem få styre sitt eget liv i så stor grad som mulig. Verdiene mine var universelle. Da var det ikke uinspirerende å sette seg inn i forestillinger om verdensherredømme, hvilket vi har sett pastor Per Braaten forklare vil være Antikrists mål. Jeg snakker ikke om et globalt hegemoni hvor enkeltpersoner hersker over andre, men et verdensherredømme hvor frie menn og kvinner er jordens fyrster. I min eufori over alle

mine spennende og inspirerende tanker, registrerte jeg domenenavnet world-wide-way.com. Det var litt av en handling, det skal jeg vedgå. Jeg var grepet av å utbre sport. Tanken om å utbre det rette og sanne politiske og livsfilosofiske grep meg enda mer. Jeg hadde «vunnet» innen sport. Nå ville jeg vinne politisk. På den største arenaen.

Det var som med den eldre Damien Thorn; businessmannen og næringslivserobreren fikk politiske ambisjoner. Jeg fikk det så smått.

Noen år senere gjorde jeg mer alvor av det hele da jeg skrev den politiske og livsfilosofiske erklæringen *Fripolitisk Erklæring* og stiftet en politisk forening. På det tidspunktet hadde jeg ikke lest en eneste bok om politisk filosofi og filosofi (med unntak av litt skumlesning i universitetskurset Examen philosophicum like etter videregående skole). Flere år senere var det fascinerende å erfare at min erklæring nærmest så ut som en bricolage av ideer til flere spenstige og dyktige filosofer og politiske tenkere opp igjennom historien – personer jeg aldri hadde hørt om da jeg skrev erklæringen.

Samtidig som jeg presenterte erklæringen, presenterte jeg min knallharde kritikk av Gud og et forsøk på å få troende mennesker til å forstå det jeg så tydelig så. Jeg var så sannelig verdig en plass i stallen til antikristene.

Antikrist vil være en Messias, men en falsk sådan. Han vil være en slags Kristus, men en falsk Kristus – en annen Jesus enn den Jesus som vi møter i Det nye testamentet. Han vil forkynne et evangelium som vil være et helt annerledes evangelium enn det glade budskap. Pastor Per Braaten

Og jeg fikk et nytt «syn». La meg gjengi det i bibelske vendinger.

«Da så jeg menn og kvinner som opererte på ulike geografiske punkter. De var sprudlende, de var alvorlige. De var begeistret, de var sinte. De hadde utferdstrang. De bar alle samme logo. Og jeg så det var godt.»

Hele tiden mens jeg bodde i Welhavens gate hadde jeg utelukkende et jordisk fokus. Det skulle endre seg i årene som ventet.

Frank Benjamin IV: Unnfangelsen av den falske Jesus

Who is the liar but he who denies that Jesus is the Christ? This is the antichrist, he who denies the Father and the Son (1 John 2:22).

En antikrist blir til Antikrist

I alle årene etter Welhavens gate bodde jeg i Fana-området i Bergen – hvor jeg residerer også i dag.

Hvis Frank Benjamin er Antikrist, var det i så fall i disse årene at dette eventuelle faktumet hørtes en ørliten tanke mer troverdig ut. For nå stod Frank Benjamin frem som en falsk Jesus oppå alt det andre. Han kalte seg «The Real Jesus».

Pastor Per Braaten, som hadde gått til grunnteksten, påpekte i bibeltimen i 2004 at Antikrist betyr både en som er «mot Kristus» og en som er «i stedet for Kristus».

Da jeg muntert begynte å kalle meg «The Real Jesus» – jeg klarer ikke å tidfeste nøyaktig når jeg begynte å gjøre dette – var det mange år siden jeg hadde foretatt noen mindre studier av Antikrist og alle bibeltolkingene rundt ham som finnes der ute. Jeg hadde den gang, som mange andre mennesker, latt meg fascinere av denne skikkelsen og all symbolbruken knyttet til ham – selv om jeg for lengst hadde parkert troen min. Da jeg begynte å kalle meg «The Real Jesus» visste jeg at Antikrist av mange ble fremstilt som et avansert menneske med et ekstremt godt organisert hode, ekstremt gode overtalelsesevner, et sjarmerende indre og ytre – og som hadde betydelige ressurser på mange områder. Jeg hadde også notert at han kom til å sikte mot verdensherredømme. Men det jeg ikke hadde i tankene – og det er kanskje litt underlig – var at han ville komme til å presentere seg som Jesus Kristus – en falsk sådan. Det husket jeg ikke å ha lest faktisk. Jeg skjønnte jo at Antikrist betydde Jesus sin motstander. Men jeg hadde ikke notert at han ville kalle seg Messias. Jeg visste bare at han var Djevelens «mesterprodukt» og «tryllekunstner», som Per Braaten karakteriserer ham.

Med andre ord: Da jeg begynte å kalle meg «The Real Jesus» var jeg en av de mange antikristene der ute, og uten å vite det tok jeg steget opp og ble selveste Antikrist – i sin spede begynnelse. Det kan muligens se slik ut. Hva kan jeg si.

Og la det være veldig klart: Det var ikke nasareeren som var den gode Jesus, det gjorde jeg helt klart. Det var Frank Benjamin som var det, og det fortalte jeg til mennesker på min vei. Og jeg forklarte dem hvorfor.

What perverted imagination has fed man the lie that hell festers in the bowels of the earth? There is only one hell – the leaden monotony of human existence. There is only one heaven – the ecstasy of my father's kingdom. Nazarene charlatan, what can you offer humanity? Since the hour you vomited forth from the gaping wound of a woman, you've done nothing but drown man's soaring desires in a deluge of sanctimonious morality. You've inflamed the pubertal mind of youth with your repellent dogma of original sin. And now you're resolved on denying them ultimate joy beyond death by destroying me! But you will fail, Nazarene. As you have always failed. Damien Thorn (The Final Conflict)

Så hvordan tenkte jeg at «The Real Jesus», født og oppvokst i Barkaleitet i Åsane, skulle vinne kampen mot Jesus i Det nye testamentet, mannen som ble født i Betlehem i Nasaret? I alle årene etter Welhavens gate handlet mye om dette spørsmålet i mye av det jeg foretok meg. Jeg diskuterte med spennende mennesker, jeg studerte politisk filosofi og filosofi – og historie, religion og statsvitenskap. Jeg studerte politiske bevegelser og fascinerende, hardtslående og natige libertarianere fra mange steder i verden. Jeg gjorde alt dette for å etablere det beste grunnlaget for å stå stødig i kampen mot mannen fra Nasaret (og alt som utgår fra ham), og for å kunne legge en optimal strategi for hvordan jeg kunne beseire ham (og dem). Som den eldre Damien Thorn var jeg ekstremt motivert og fokusert i mine forberedelser.

Var grunnlaget for å beseire Jesus fra Nasaret (og det som utgår fra ham) lagt etter alle disse årene? Var grunnlaget godt nok? Tilstrekkelig? Jeg konkluderte med at det var det. Jeg følte meg så intellektuelt solid som jeg kunne føle meg. Jeg følte meg som en klippe i mine standpunkter; gjennomtenkt, prøvd, sikker, urokkelig. Jeg opplevde at jeg nå til fulle hadde det en tidligere følgesvenn mener jeg har; «autoritet» og et «skarpt blikk». Jeg følte meg nå også «fullstendig grenseløs» og «utrolig radikal og modig», slik den tidligere følgesvennen også karakteriserer meg.

Det er snakk om egenskaper som vi har sett pastor Per Braaten forklare at Antikrist har, blant mange andre egenskaper.

Og: Jeg visste at jeg allerede i nokså ung alder hadde utviklet mine evner til å formidle, akkurat som tenårings Damien Thorn hadde gjort i sin skolegang. De evnene var ikke blitt noe dårligere med årene.

Antikrist – et religiøst geni

Pastor Per Braaten forteller at Antikrist vil være «et religiøst geni». Jeg opplever i dag at jeg sitter på en kunnskap – en klar oppfatning – om *hva* det er som *kan* gi spirituell innsikt mens vi lever det livet vi har nå, hvis det finnes noe å få innsikt i. Om det gjør meg til et religiøst geni er nok diskutabelt. Vi får se hvilke meninger som dukker opp der fremme.

Antikrist vil være en Messias, men en falsk sådan. Han vil være en slags Kristus, men en falsk Kristus – en annen Jesus enn den Jesus som vi møter i Det nye testamentet. Han vil forkynne et evangelium som vil være et helt annerledes evangelium enn det glade budskap. Pastor Per Braaten

I årene i Welhavens gate hadde jeg utelukkende et jordisk fokus. I årene etter hellet jeg mer og mer mot at vi mennesker er først spirituelle vesener; at vi har en ånd eller sjel som lever videre etter at vi er død. Førsteårsaksproblematikk og vitenskapens umulige oppgave omkring det å forstå hva bevissthet er for noe, var sentralt i den sammenheng. Samt personlige erfaringer. Veldigheten en tidvis kunne oppleve når det kom til emosjoner, spilte inn. Jeg leste forøvrig mye forskjellig litteratur om det spirituelle potensielle i disse årene.

Så, Antikrist Frank Benjamin var trolig et spirituelle vesen altså. Det gav mening. Og jeg hadde et «syn». La meg gjengi det i bibelske vendinger.

«Da så jeg en liten gruppe mennesker som så det samme. De hadde autoritet, de hadde et skarpt blikk, de var fullstendig grenseløse og utrolig radikale og modige. Jeg så at de var antikrister. Og jeg så det var godt. Jeg så også mange mennesker som så på dem med undring. Og begeistring. De så på The Maksima Circle.»

Frank Benjamin V: The Maksima Circle

Who is the liar but he who denies that Jesus is the Christ? This is the antichrist, he who denies the Father and the Son (1 John 2:22).

Innholdet i den siste delen av Frank Benjamin-serien er besluttet sensurert av relevante myndigheter.

Det foreligger konsensus, og jeg bifaller. For litt mystikk er fornuftig i et PR-øyemed. Og som vi husker pastor Per Braaten sa: Antikrist vil operere «med en gåtefull forførende makt». Han vil være en «mystisk lederskikkelse».

Alt for den gode sak. Alt for Maksima.